

E E N T O A S T

A A N

J A N V A N B E E R S ,

den 9ⁿ November 1858,

MET EEN OVERBETUWSCH PRAATJE TOT INLEIDING.

Huiberts oudste jong zou trouwen
Met lief Mieken uut de stad.
Mieke, die, 'n snuuprig munje,
En — ook oarig schieven had.

Knilles had niet slecht gekeken,
Moar, ook Knilles was niet min,
Went, 'n hofsteê had ie eiges,
En 'n uutzet.... wêl noar 't zin.

't Sprak van zelf dat trouw- en feestmoal,
Gunds in stad te wachten stond;
Woar de brund is — dat wiest ieder,
Dóár hoal j' ook den vetten mond.

Vort! met sjês en boerenwagen,
— 't Volle kastentuug oan 't lief, —
Trok 'et 's mergens vroeg op stad oan;
Knilles, Huibert, en z'n wief.

Alles goeng noar de eisch van trouwen,
Op stadhuus en in de kark,
En de dommeneer zei: „Amen.”
En, gedoan was 't heele wark.

Knilles! rieker as 'n keunink!
Mieke! — bloost en greint en lacht;
Moar, boer Huibert kiekt verwonderd:
Één sprêkt hum oan 't oor — heel zacht.

„Hê wat zeg ie....? Sprêk wat harder!
„'k Kan oe fluustren niet verstoan....
„Hoe! dat ge in de stad gewoon ziet
„Um oan toafel 't oost te sloan.....?

„Wafferdink....?”

In 't eind hij wiest 'et:
Met zien glêskes in de hand,
Most ie, as des brungoms voader,
't Oost goan wunsen, noar den trant.

Witter as zien vrouws kernetje,
Ziet boer Huibert.... „Woar 't begin....?”
't Moal kon, met die steedse frätzen,
Veur zien part gestolen zin.

't At en dronk oan toafel lustig,
En 't gewuns liep onverpoost;
Huibert zweette, went hie docht moar:
Oan die afgestamde toast.

Trillend as 'n éénnachts kelfke,
Greep ie eindlik noar zien glas,
En hie zei: „Ik mot... ik wil ook;
„Wiest ik moar hoe 't ook weer was....?”

Ha! gezêgend! 't woord dat was er,
En — noa diepen zucht geloosd,
Zei die weêr: „Nou Mieke, dernje,
„k Drink oe dan alêvel 't oost.

„t Oost doar geet de zon op, weet je;
„Uut de Oost kwam wiesheid oan;
„Altied zonneshien met Knilles;
„Zie, nou he'k dan 't oost gesloan.”

Ziet Mijnheeren, 'k heb verpligting
Aan boer Huibert, want aldra
Vraagt ge ook mij een „toost” en, „toosten,”
't Is iets wat ik slecht versta.

Dronk boer Huibert vol vertrouwen,
't Oost ter eere van de bruid;
Ik Mijnheeren drink met warmte
En met vollen beker: 't Zuid.

't Zuid! Ja, heil u! Vlaamsche broeders!
Wien der vaders erfenis,
't Regt der eigen, schoone tale,
Onuitspreeklijk dierbaar is.

Die voor haar ten strijde u aangordt.
En der zanggodinnen staal
Flikkren doet, met reuzenkrachten,
Tot herwinning uwer taal.

En gij veldheer! Hebt ge al lauwrn
U verworven in den strijd,
Vlamden reeds uw JONGLINGSDROOMEN,
't Weeklijk Gallisch hart ten spijt;

Zie, nog blanker slagzwaard heft gij...
En het flikkert t'allen kant,
Harten roerend, harten treffend,
In 't verfranscht Zuid-Nederland.

'k Drink dat zwaard: Uw LEVENSBEELEN
Jan van Beers, en 't blij verschiet,
Dat het Zuid verrukt zal juichen;
In zijn tale: door uw lied!

J. J. CREMER.